

^{Pascal}
Bruckner
^{Alain}
Finkielkraut

*Noua dezordine
amoroasă*

TRADUCERE DIN FRANCEZĂ DE
Luminița Brăileanu

TREI

Povestea ridichii roșii și a văgăunii roz

Mai întâi, două corpuri sau mai bine zis două coduri atât de puternic întipărite în aceste corpuri încât se confundă cu ele; unul masculin, unul feminin, diferit controlate de dubla lege, simbolică a falusului, erotică a penisului, de fapt o aceeași lege raportată la aceeași instanță. Două corpuri reunite într-unul singur și încremenite într-o aceeași codificare voită a plăcerii, a amorului, a voluptății sau, altfel spus, în credința religioasă a unei complicități înnăscute între dorință și obiectul său.

Mai întâi, bărbatul care dorește să treacă de la un privilegiu de putere absolută la unul de juisare numește acest transfer „revoluție sexuală” și face din sărăcăciosul lui capital (spermă, ejaculare) marfa supremă, noua monedă în care vor trebui să se convertească, la care vor trebui să fie raportate, de care vor trebui să fie legate toate traseele libidinale. Bărbatul, care mobilizează din corpul său imaginea cea mai spectaculoasă, imaginea genitală, o „eliberează” și ridică această eliberare la rangul de eliberare a întregii societăți; care-și înlocuiește (sau întărește) dominația asupra femeilor printr-o declarație de echivalență („Eu sunt mai bun ca voi” lasă locul lui „Toți suntem la fel”). Evitând în acest fel să mai reprime pe față ceea ce, departe de a interzice, erijează în normă, el face să răsară „nevoi” noi, îndeamnă la juisare în limitele procedeelelor sale specifice (modelul genital al orgasmului). Pe scurt, noul corp erotic, viril, cum va fi numit (pentru a-l

deosebi și de corpul feminin, și de un alt corp masculin posibil), se caracterizează în felul următor: este finit, centralizat, geometrizabil, obsedat de o axiomatică a venitului (fie chiar și din perspectiva pierderii); nu cunoaște decât ierarhii, finalități, incompatibilități, înregistrează totul, execută aceeași veșnică operație de legătură între anumite organe și anumite senzații; acționează prin cantități intenționale și nu intensive; își caută pururea unitatea, se baricadează împotriva oricărei fărâmișări. Corp al matematizării afectelor, el se înrudește cu cel al masculului prin aceea că selecționează și desprinde din el cele mai evidente trăsături ale sexualității masculine. După care le îngroașă, le transformă într-un model de simulare de circulație susceptibil să impună tuturor sexelor trăirea hedonică a bărbatului. Ciudată distorsiune a acestui sistem binar, în care masculinul nu se afirmă ca Unu decât cu condiția ca femininul să fie Zero. În concluzie, „anatomia este destinul“ devine astăzi mai degrabă „anatomia bărbatului este destinul sexual al femeii“. Mai întâi, există întotdeauna o putere poliglotă pentru care nu există vreo limbă sau vreun suport privilegiat și care, astăzi, nu tinde să vorbească altceva decât limbajul eliberării. O putere care a abandonat parțial „represiunea sexuală“ și care găsește că e mai rentabil să facă din genitalul masculin noul standard al schimburilor erotice și afective.

Cu toate că trăim în societăți ce se numesc democratice, avem tot niște corpuri monarhice, niște corpuri constituite, strânse în jurul noului suveran pontif: zeul Penis și cei doi asesori, testiculele, care au răpit minții și inimii coroana transcendenței. În acest sens noi, occidentalii, suntem cu toții niște obsedați sexual, adică niște obsedați ai centrului. Mai mult de-atât, această divinitate genitală nu este decât o abstracție menită să risipească neliniștile prin aceea că șterge diferența dintre sexe (căci, la urma urmei, nimic nu este mai puțin genital decât o femeie) și nu cunoaște evenimente, nu autonomizează sexualitatea decât

ca s-o golească de orice conținut, ca să facă din ea un simplu simulacru, capabil să funcționeze oricând și oriunde.

Linia de demarcație nu mai desparte ceea ce e permis de ceea ce e oprit, ci desparte Norma și Abaterile, reglementare care, departe de a menține pulsuniile refulate, dar vii, așa cum o făceau interdicțiile, obligă tot corpul să somatizeze organizarea genitală masculină. Iată de ce nu există (și poate că nu a existat niciodată) un privilegiu revoluționar al sexualității: acesta este în întregime un dispozitiv prefabricat cu un loc bine stabilit dinainte sub cauțiune științifică; degeaba se vor politiza perversiunile, degeaba vor fi transformate în idei, în sloganuri, nu va fi decât o reluare a modului de a opera al sistemului, care constă în modelarea fluxurilor de energie libidinală după corpul viril ca stindard exclusiv al tuturor plăcerilor.

Mai întâi deci o oprimare prin analogie, o tehnologie a juisării care tratează organele ca pe niște mașini tehnice în așa fel combinate încât să dea randament, care sistematizează și raționalizează formele fundamentale ale voluptății și produce dorința genitală ca nou imperativ categoric. Ceea ce explică faptul că femeia nu există acolo unde este reprezentată, că nu apare în fantasmatica masculină decât în calitate de actriță, ce nu poate schimba nicio iotă din text. Desigur, toate valorile legate de posesia falusului s-au prăbușit, înghițite de ridicol sau de odios; însuși bărbatul le respinge parțial, numai că se grăbește să le înlocuiască printr-o supremație concentrată în jurul singurului lucru care i-a mai rămas: sexul. El decade (sau abdică) din condiția lui de Stăpân numai pentru a se erija îndată în principiu al plăcerii, abandonează măștile de Tată sau de Potentat pentru a apărea exclusiv sub semnul lui Eros: mai puțin falocrație decât genitocrație, demagogie modernă a corpului, ultima figură a misoginatlui. Numai că această promovare a penisului este la fel de castratoare ca și cea veche, deoarece ne constrânge la aceeași alternativă: a avea sau a nu avea. Până nu demult,

sufeream de obligațiile exorbitante impuse de condiția masculină (onoare, curaj, violență, duritate etc.). Astăzi, suferim de obligația de juisare genitală, de constrângerea de eficacitate hedonică înțeleasă în termeni de erecție/ejaculare permanentă. Termenul de „falocrație“ este flagrant impropriu, deoarece îi desemnează pe bărbați ca stăpâni ai femeilor; când, de fapt, în materie de stăpânire, femeia este sclava unui sclav. A unui sclav robit unor imagini, unor simulacre, sortit să imite codul virilității, să satisfacă nevoia oarbă de a-și mări în permanență randamentul, de a se lăsa târât în jocul acestei datorii nesfârșite. Există așadar o isterie masculină la fel de apăsătoare ca și isteria feminină. În noua raționalitate a eliberării sexuale, penisul a devenit determinarea în ultimă instanță, aceea care transformă ruterile noastre molatice în coituri programate. Cu alte cuvinte, cu cât sexul dispare ca diferență, cu atât genitalul se impune ca referință, iar corpul se exilează ca risipă.

Paralel cu această ordine, inextricabil legate de ea, o mulțime de alterări mărunte, de ușoare dereglări care o șubrează, o asaltează: noua dezordine în amor. Nu atât nouă — căci nu pregătește o alternativă, o altă dominație — cât dezordonantă, distruge o stare existentă, instalează o criză, seamănă debandadă. Dezordine care se naște într-o lume care nu este îndrăgostită și sub influența unei alte dezordini, care îi este anterioară sau străină (revolta femeilor, a minorităților sexuale, dizolvare a valorilor, anarhie relativă a capitalului în faza sa cea mai avansată), dar ale cărei capacități de perturbare în sfera sociopolitică sau simbolică sunt ele însele imprevizibile. Dezordine care nu se mulțumește să fie opusul ordinii, ci, ceea ce este mult mai tulburător, o dezorientează, o lipsește de axa ei; astfel, ea desființează genitalul, în timp ce ordinea îl ridică la rangul de adevăr geografic al corpurilor și interpretărilor; ridiculizează însăși ideea de finalitate împotriva tuturor valorizărilor medicale, igienice, politice, subiective ale libidoului; lasă să se înțeleagă că nu mai există

o stare adevărată a dorinței, când toți teologii salvării se bat încă pentru a-i delimita Pământul Făgăduinței. De unde și revenirea pe furiș și în alt loc a valorilor căzute în desuetudine: dragostea, idila, suspinele și efluviile sentimentale.

Puritanismul nu interzicea decât exercițiul sexual în afara unui statut și nu avea alt monopol decât acela al refulării. Corpul „viril“, prezentându-se ca adevăr hedonic al tuturor sexelor, vrea să-și atribuie un monopol al reprezentării erotice. Contestarea lui este deci un imens progres. Dar acest progres se plătește cu prețul unei neclarități, al unei lipse de precizie, printr-o regresie aparentă, prin inexistența obiectivelor. Pentru că totul devine incert din momentul în care ești nevoit să înfrunți, în propriul tău corp, instanța anatomică și voluptuoasă din perspectiva căreia ai fost pregătit și educat. Iată de ce tot ce i-a mai rămas astăzi sexualității masculine sunt întrebările ei. Ea se leapădă de toate certitudinile tradiționale referitoare la ea. Nu poate ține piept — din fericire — năvălirii femeilor pe scena amorului, pentru că în femeie împlinirea dorinței dejoacă fantasma, ne face să întrezărim scenarii la care nu ne gândeam.

Bărbatul, pe jumătate prinț odinioară, pe jumătate valet astăzi, trăiește în interregnum; trupurile lui sunt ori de regență ori de purgatoriu, glorioasa lui sămânță s-a împrăștiat, stă în drum și frunzărește imagini pe care nu le poate incarna. Dar această cădere în dizgrație este și o șansă; desprinzându-se de codul virilității, erotismul masculin este liber, în sfârșit, să-și descopere propria polimorfie, să-și ofere plăceri necunoscute; mișcările femeilor, ca și cele ale homosexualilor, nu numai că nu țintesc să-l culpabilizeze, dar nu așteaptă decât dorința lui; sporind spectrul sexualităților, aceste mișcări o dezechilibrează pe a sa, o destruc-turează, îi propun un întreg evantai de tentații inepuizabile și de neînțeles. Bărbatul suferă de castrare, adică de însăși atribuirea falusului, el nu mai suportă acel corp dur și incoruptibil care îi este atribuit, fără șezut, fără excremente, fără chip, fără măruntaie,

simplă pârghie erectilă producătoare de spermă. Ceea ce îl face să privească dezordinea ca un dezechilibru ce-l înspăimântă și, în același timp, ca pe o invitație discretă de a trece de la încremenirea falocentrismului la mobilitatea investirilor multiple, a schimburilor fortuite.

Un text despre amor este un text de detalii care se referă la abateri minime, care nu propune schimbări de viață (nu suntem suficient de uniificați pentru a ne atribui o „viață“), nu îndeamnă decât la revoluții mărunte, nu ne cere să ne luăm dorințele drept realitate, ci să înțelegem prin ce anume alte realități, care ne sunt străine, pot veni să ne zdruncine dorințele și să le dezorienteze.

În acest moment, trăim erodarea celor trei modele care, prin tradiție, ne îmbâcseau perspectiva amoroasă (ne complicau viziunea amoroasă): modelul conjugal pentru sentiment, modelul androginal pentru coit, modelul genital pentru sex. Sexualitatea nu mai are finalități metafizice sau religioase, nu mai are sens, nici transgresiune, nici împlinire, nici igienă, nici subversiune. Amorul, devenit de nerecunoscut, își pierde reperele: poate că de aici vine și disperarea, din aceea că nu mai poate fi un destin personal, ci soartă fiecăruia în toți. A exprima această deposedare implică o scriitură neapărat modestă care riscă prostia, renunță la ambiția de a spune totul, care pornește de la mai multe referințe, care reprezintă tot atâtea incertitudini, care nu acumulează cunoștințe, ci nedumeriri. În sfârșit, un asemenea discurs, care implică tot atâtea stiluri câte trăiri amoroase, este prin el însuși această instabilitate în act, presentimentul neputerii și jubilația lui secretă. Atingem astăzi o altă zonă, un spațiu imprecis eliberat de o afirmație scandaloasă: nu numai hegemonia este de dorit, a dezinvesti puterea, narcisismul propriului, aceasta este chiar singura șansă ce ne este dată în amor, ca și în oricare eveniment, de a trăi intensitatea.

I

ARITMETICI MASCULINE

Juisări vizibile sau contractul orgasmului

Bărbatul și femeia, goi, sunt întinși pe pat. S-au spălat, s-au uscat, s-au masat unul pe altul: se privesc, le tremură buzele, încep să se mângâie de sus până jos, după care bărbatul își strecoară degetul în scobitura cărnosă a femeii în timp ce ea, femeia, îi alintă punguțele și își trece ușor degetele peste scrot. Aceste pregătiri nu durează mai puțin de un minut, dar nici mai mult de șapte, timp care îi ajută pe amândoi să intre în prima fază de excitație. Nu râd, nu-și vorbesc: din când în când femeia scoate un Ah, bărbatul, un Oh. Dar asta pentru că, în ciuda interdicțiilor severe ale profesorului, bărbatul are în gură o bomboană care-l împiedică să articuleze corect. Vine apoi momentul delicat și sacru al penetrației: din catalogul pe care l-au răsfoit, înainte de a face dragoste, au aflat că poziția din ziua respectivă este fetusul. Bărbatul dă drumul la mașină: aceasta este un complex de pârgă și pistoane, atârnat deasupra patului; ea acționează un braț, la capătul căruia o suprafață lănoasă lovește, asemenea unei mâini, fesele bărbatului și îi grăbește intromisiunea în parteneră. În vremea aceasta, femeia se străduiește să se deschidă, amintindu-și de exercițiile de decontractare respiratorie pe care le-a repetat luna trecută la ședințele OMU-ului (Organe Mari Umflate). Încordarea cuplului sporește, o pot urmări aruncând o privire potențiometrului așezat pe noptieră: 11, 8, 11, 9, 12, 3, 12, 5, 13, 13, 4... Perechea găfăie, respirația li se înlănțuie într-un crescendo de nestăvilit, au ajuns la platou deja, sunt deja la platou, da, îi vor povesti profesorului, care o să fie mândru de ei, pulsațiile cardiace

le-au ajuns la 99 pe minut, bărbatul numără rar: 2 136, 2 137, 2 138, reglează frecvența mașinii, care îi lovește fesele ceva mai rapid, ceea ce-i accelerează mișcările de du-te-vino ale penisului, femeia respiră adânc conform tehnicii yoga, încearcă să anticipeze exercițiile de concentrare senzorială pe care urmează să le facă luna viitoare la GAR m-1 (Grupul Aerisișilor Răsfățați, masori-lubricatori), vaginul îi este umezit abundent, încruntă sprâncenele, se concentrează cu cea mai mare atenție când, deodată, răsună prima sonerie a deșteptătorului! Stupoare: nu ajunseseră să juișeze. Ce se întâmplase, doar începuseră mai devreme? Bărbatul nu înțelege: își dăduse toată osteneala, își învârtise coada în nădragi de zece ori înainte să copuleze. Fie ce-o fi, își continuă mișcările, femeia le continuă pe ale ei, fesele i se crispează în jurul mădularului care intră și iese din ce în ce mai iute, închide ochii, important este să depășească faza platoului, deșteptătorul urlă a doua oară, fir-ar să fie, or să ajungă oare să juișeze la timp, nu le-au mai rămas decât câteva minute, asta e, cu siguranță că de data asta n-or să atingă ORI-ul (Orgasmul Radical Inasimilabil), dar măcar să obțină PECUR-ul (Pentru o Esențială Convulsie de Urgență Redusă), or să pună în aplicare planul MASCOTE (Mameloane + Anus + Scrot + Clitoris = Orgasm Teribil), acum bărbatul își stimulează tovarășa pe toate părțile și pune mașina să-l pocnească peste fund în ritm vertiginos, îi vără degetul mare în rect, arătătorul în buric, inelarul în capușonul clitoridian, mijlociul peste sâni, degetul mic i-l vără în gură, iar degetele de la cealaltă mână în nări, în orbite și în urechi. Îmbrățișată atât de drăgăstos, femeia nu are cum să nu se avânte spre apoteoză și iată sosirea triumfătoare, paroxismul, amănții sunt cuprinși de mișcări reflexe involuntare simultane, toți mușchii lor se contractă ritmic, fiecare contracție durează 8 secunde, femeia are 5, bărbatul 3 1/2 în timpul cărora slobozește 10 cm³ de sămânță albă denumită spermatozoizi. Urraa! Au reușit, au reușit să se încadreze în timp, nu vor da în boală mentală. Răsufli ușurați, sunt radioși, se felicită reciproc. Nu mai au dorințe, pot să meargă să se îmbrace...

Cum se cheamă ce au făcut? Dragoste, după doctorul Reich, au îndeplinit sfânta funcție a orgasmului, au scăpat ca prin urechile acului în ordinea următoare: 1) de nevroză; 2) de cuirasa caracterială; 3) de stază; 4) de fascism; 5) de stalinism; 6) de cancer. De-acum încolo sunt liberi și mândri, au învins două mii de ani de represiune sexuală iudeo-creștină.

Avatarurile obeliscoforului

În măsura în care ideologia care amenință azi libertățile individuale nu este religioasă, ci medicală, individul trebuie să fie protejat nu de preoți, ci de medici.

Thomas Szaz¹

În mod ciudat, în toate discursurile legate de modernitate, juisarea nu are sex; se vorbește despre ea, indiferent că se referă la bărbat sau la femeie; cuvântul este neutru, el se aplică celor doi versanți ai omenirii ca și cum ar fi de la sine înțeles că tot ce este valabil pentru bărbat ar putea fi *ipso facto* valabil pentru ființa umană, în general.

De la Freud încoace (mai puțin), de la Reich încoace (în special) ni se tot pune aceeași placă: nimeni nu se sustrage orgasmului. Poți să ai fantezii, tulburări, instincte, dacă cineva nu le fixează un scop genital de realizat concret, toate nu sunt decât patologice, perversiuni, copilării. Iar copilăriile, dacă nu sunt structurate într-un program de juisare, nu-i mișcă decât pe

---

¹ *Fabriquer la folie* (A fabrica nebuniei), Payot, 1976.

bolnavi și pe nebuni. Nu există plăcere intensă în afara plăcerii finalizate, adulte, genitale. „Formula orgasmului este însăși formula viului” (Reich), iar dacă tu, biet om, nu te conformezi întru totul acestui proces orgastic din tine, înseamnă că nu ești demn să fii viu, înseamnă că ești deja mâncat de „ciuma emoțională”.

În domeniul erotismului, toate ideologiile „eliberării” ne propun un singur lucru: realismul orgastic, confiscarea silită a corpului de către genital întocmai după cum realismul socialist este pervertirea totalitară a artei. Căci a pune în același sac, sub eticheta de juisare, trăirile pulsionale ale masculinului și femininului, atât de neasemănătoare unul cu altul, înseamnă să consfințești dominația bărbatului asupra femeii și să continui să faci din orgasmul masculin (ejacularea) voluptatea-reper în jurul căreia se organizează tot ritualul amoros. Astfel, femeia trebuie să-și mimeze tovarășul, în timp ce el însuși este obligat să-și limiteze întreaga polimorfie la o amărâtă de convulsie spermatică. Inevitabil, de îndată ce se abordează domeniul libidinal, diversele istorioare aferente practicii sexuale a bărbaților sunt transformate în program istoric.

Wilhelm Reich marchează acest moment în care sexualitatea reprimată se prăbușește în genitalitate obsedantă, omniprezentă. El inaugurează rătăcirea modernă a omenirii occidentale în căutarea orgasmului, cultul magico-medical al omului alb pentru apogeul voluptății. Orgasmul este astăzi, în toate domeniile, cuvântul de ordine, focarul și punctul de convergență al tuturor pulsiunilor: el a devenit noul mijloc de salvare prin corp, „suplimentul de suflet” indispensabil sexualității noastre. Atunci când Reich ne propune o eliberare sexuală, el ne invită, de fapt, la eliberarea genitalității masculine, el vrea, de fapt, să dea cuvântul discursului pustiului sexual masculin, și numai acestuia desigur, opera sa nu se rezumă, în întregul ei, la această apologie — ambiguă — a capacității orgastice de care rămâne însă

marcată până și în analizele cele mai fine. Amestecând îngrijire și eliberare, repetând gestul ideologic prin excelență, care vrea să transforme în fapt de natură ceea ce ține doar de istorie, sexologia reichiană taie dintr-un condei homosexualitatea masculină și femeia: cum nici una, nici cealaltă nu cadrează cu teoria lui, ele sunt devianții eterni ai unei discipline care a ridicat un detaliu la rangul de normă și a încarnat această normă în viață, în universal.

Relația sexuală pentru bărbat este povestea permanent dramatică a unei ființe care vrea să juișeze de corpul unei femei și care, până la urmă, juișează invariabil de propriile sale organe (și prin aceasta își risipește șansele de a mai juiși de această femeie). Iar despre plăcerea masculină nu poți să spui, și asta în cel mai bun caz, decât că este scurtă și sărăcăcioasă. Ejacularea este o promisiune ce nu poate fi îndeplinită: bărbatul are impresia că își va lua zborul, va exploda și cade zdrobindu-se, gâfâind. Moare fără să se dezintegreze măcar: a luat drept anihilare ceea ce nu era decât o sinucidere. S-a și terminat, gândește el; de-abia începuse să-și piardă capul și iată că s-a și terminat. Ejacularea, acest veșnic: „mă așteptam la altceva“. Față de ceea ce așteptam, este altceva. Criza cea mai intensă și în același timp cea mai insignifiantă: ușor de obținut, potolită rapid, săracă în senzații.

Ejacularea nu este doar precară, ea este întotdeauna precoce, premergătoare momentului potrivit, prematură; nu se produce când ar trebui, nu depinde de nicio maturizare, este bruscă și imprezvizibilă. Și oricum — catastrofică. Totul dispare dintr-o dată: nimic nu mai rămâne în bărbat după ce țâșnește sămânța, nu mai e nimic de spus, bărbatul este „satisfăcut“, cu alte cuvinte, este mort, extenuat, nedisponibil, inapt pentru continuare. Corpul său, golit de capacitatea de a juiși, este redus la funcții pur animalice: carnea rece, diafană nu mai ascultă decât de principiul autoconservării, o mecanică golită de senzații, o pură utilitate. Propriul sex nu mai are niciun sens pentru el, poate să-l

atingă, să-l sucească și să-l răsucească, să tragă de el, n-o să simtă nici plăcere, nici neplăcere, căci acesta a revenit la o viață lipsită de simțuri, de importanță. Pentru cel ce voia să-și epuizeze existența în fulguranta explozie a unei intensități, căderea este pe măsura amețitorului suiș visat. „Puterea orgastică“, spune Reich, „este capacitatea de a se lăsa în voia fluxului energiei biologice fără nicio inhibiție, capacitatea de a descărca total orice excitație sexuală prin contracții involuntare plăcute corpului“. Ceea ce Reich numește „putere“ trebuie numit fatalitate: căci nu este vorba despre o abandonare în voia fluxului energiei biologice, ci despre o pierdere a ei, despre dispersare și împrăștiere. Angoasa de orgasm este mai puțin teama de a fi sleit de apogeul genital și mai ales frica de a fi îngrozitor de dezamăgit: atâta răvășire pentru atât de puțin. Obsesia celui care copulează este scurgerea și deci sleirea, teama că ceva se pierde, că ceva îi scapă în mod insidios, panica față de ceea ce va urma, debandada, detumescența, sfârșitul coitului. Pe scurt, însăși bucuria supremă, la bărbat, dă naștere la o asemenea dezordine, la o asemenea pierdere de energie încât fericirea, înainte de a fi o fericire care l-ar putea feri, este atât de contradictorie încât este comparabilă, dimpotrivă, cu o suferință. Ceea ce pierde bărbatul după orgasm nu este inima, ci trupul, toată puterea lui a fost jefuită de acest cutremur devastator.

Ejacularea este ca o speranță lipsită de speranță: atunci când copulează, masculul speră că juisarea îi va fi puternică, dezlănțuită, pentru că i-a simțit clocotind în trup semnele prevestitoare, violente; și totuși nu speră prea mult, deoarece își amintește de experiențele anterioare, își cunoaște limitele, contingenta biologică (cele 3 sau 4 contracții care vor expulza lichidul seminal din lăcașul său, totul nu va ține mai mult de 30 de secunde); și totuși mai speră, chiar prea mult, își închipuie nebunește că totul se va schimba pe neașteptate, că se vor descătușa în el forțe asemenea celor ce o răvășesc în acel moment pe partenera lui;

este deci sfâșiat între trei direcții, trei speranțe și nesperanțe care-și amestecă neprevăzăturile până la deznodământul final și la rezolvarea — evident dezamăgitoare — a intrigii. Ideea esențială a eroticii noastre este poate aceea a prematurității juisării masculine (primul lucru care i se spune micului mascul este să nu-și dea drumul, să-și amâne plăcerea, prin orice mijloace, inclusiv cele mai grotești)².

În ejaculare, bărbatul își potrivește ritmul în funcție de scadența unui final violent și unic: există în coit un soi de precipitare apocaliptică produsă de iminența beției; plăcerea este iminentă, ea se naște din te-miri-ce, iat-o, este aproape de tot; bărbatul se abține, dar cu mare greutate.

Destinat unui orgasm minuscul, bărbatul este pe vecie sclavul angoasei: condamnat să juisse peste mijloacele de care dispune și obligat, întru acest scop, să-și compenseze infirmitatea prin tot soiul de tehnici. În aceste condiții, penisul nu poate fi creditat decât într-un mod ambiguu: este totodată obiect bun și rău, dușman și aliat, gratificator și frustrant, locul senzațiilor celor mai diverse și organul care ascunde trupului întreaga lui senzualitate. Tristețea bărbatului nu izvorăște din imposibilitatea

---

² Dintre aceste metode, luate de la civilizațiile cele mai diverse, cităm: gânderile triste — bărbatul își închipuie că în acel moment copulează cu o urâtă sau că asupra vieții sale s-a abătut o mare nenorocire —, apăsarea, cu degetele mâinii stângi, între scrot și anus, oprirea mișcării de du-te-vino a penisului în păntece, vaporizări anesteziante sub formă de spray sau aerosoli asupra membrului (ele trebuie să precadă actul sexual cu aproape douăzeci de minute), controlul respirației, contracțiile sfincterului anal. În ce ne privește, iată câteva dintre mijloacele noastre de control preferate: în ziua actului cu fința dorită, se înmoaie penisul într-o baie de amidon, cam o oră-două; rigiditate garantată pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Sau i se ia o amprentă după membrul în erecție și se poartă amprenta la fiecare raport (atenție! pereții amprentei trebuie lustruiți bine pentru a nu o răni pe parteneră). Sau: se ejaculează pe gură: penisul păcălit continuă să stea drept și tot așteptând sămânța care nu mai vine (se pare totuși că această metodă cere o mare putere de concentrare și multă suflare organică). Apoi: se astupă meatul uretral cu un dop legat cu o sfornică de mână copulatorului. Când acesta vrea să ejaculeze, trage de sfornică și smulge dopul eliberând sperma (cum dopurile n-au fost încă puse în vânzare, este preferabil să fie confecționate de persoanele interesate). Să amintim totuși că dintre toate aceste procedee cel mai sigur este să nu copulezi deloc — ceea ce elimină riscurile de ejaculare precoce în proporție de sută la sută — lucru pe care sexologii, într-o înspăimântătoare conspirație a tăcerii, refuză să-l aducă la cunoștința clienților masculini.

de a distruge orice urmă de luciditate, ci din faptul că nu-și poate aplica luciditatea decât la evenimente infime care nici nu-i umplu, nici nu-i dilată conștiința. Bataille îi atribuia erotismului rolul de a răsturna toate barierele; or, caracteristica ființei masculine este că nu are nimic de răsturnat, nimic de doborât și că, urmându-și drumul lui natural, se trezește imediat limitat, căci limita este el însuși. El vrea să atingă un dincolo, dar nu poate parcurge distanța care-l desparte de acesta și rămâne cuminte dincoace (de unde, la Bataille, de exemplu, presentimentul, nostalgia și dezgustul la vederea delirului voluptuos resimțit de femeie — pe care o face „cățea“, „scroafă“, „cloacă“ — sunt gelozie de mascul care scuipă cu oroare pe obiectul aspirației lui fascinate).

Dincolo de orgasm începe inimaginabilul pe care nu avem mijloacele să-l înfruntăm. Acest inimaginabil — pe care presupunem că-l atinge femeia — ne trezește deci invidia și, în același timp, exprimă neputința noastră. Blestemăm această descărcare seminală care mai mult ne menține limitele decât le depășește, care mimează o ieșire și, de fapt, efectuează o retragere. Ejacularea ar trebui să ne proiecteze în afara noastră, dar nu mai putem; dacă am urma mișcarea în care suntem târâți, ne-am sfârâma. Dar realitatea acestei expulzări nu se compară în niciun fel cu voința noastră de a depăși viața în noi. Râvneam la ființa iubită, dar cu condiția ca dorința din noi să crească încetul cu încetul; or, se întâmplă exact contrariul; și trebuie să ne prefacem satisfăcuți de un mecanism care, în noi, maimuțărește moartea și ne liniștește extremitățile. Juisările femeii ne blochează pe termen nelimitat la granița dorinței noastre. Nu numai că nu putem să ne extaziem, dar izbucnirea ejaculării ne lasă fără voce, ne răpește orice disponibilitate; turbăm văzând că orice irosire, pentru noi, presupune refacere, așteptare, răbdare, odihnă și hrană reparatoare. Iar pentru cel ce, urmând sfaturile doctorului Reich, așteaptă totul de la această ejaculare (ar fi urmat contopirea lui

cu cosmosul, nici mai mult, nici mai puțin!) coitul nu va fi fost decât o imensă acumulare de deziluzii carnale.

Mare plictiseală, ejacularea: nu întâlnește obstacole, este ușor de obținut, simplistă „și mai ales viciată de utilitarism genezic (...), plăcerea personală este sacrificată pentru continuarea speciei“³. Orgasmul viril nu este, asemenea extazului feminin, o transmutare a corpului profan, o explorare subtilă, trezirea lentă și delicată a virtualităților extraordinare ale cărnii; ci o evacuare, o ușurare, anularea imediată a unei tensiuni, toate acestea o înfrățesc cu dejecția: ființa masculină nu se sfâșie, se vidanjează, își elimină preaplinul de sămânță acumulat în ea. Această scurtă zvârcolire — și nu contează că se repetă de 2, de 3, de 4 sau de 5 ori — avem oare dreptul să o ridicăm, așa cum face Reich, la rangul de far al oricărei juisări?

În momentul împrăștierii, bărbatul este o ființă dislocată, împărțită; el participă, în chip contradictoriu, la hedonismul profund al oricărei forțe în acțiune (este la apogeul puterii) și la distrugerea acestei forțe: el beneficiază de consistența extremă a corpului său (toată energia lui este maximă) și de șovăiala ei, de pierderea ei iminentă (va fi doborât brutal, punctul maxim al forței va coincide pentru el cu punctul maxim al slăbiciunii). Ejacularea acreditează o ciudățenie, și anume că partea poate juisa pentru întreg, că penisul capătă de la organism o delegație de juisare și că el devine suportul capabil să reprezinte un tot. Ca și cum pentru prezența zonelor erogene, mai mult sau mai puțin sensibilizate, s-ar plăti cu răceala și apatia restului corpului. Toți partizanii orgasmului au aceeași nostalgie a unui mare tot viu al cărui membru viril ar fi, în același timp, țevă de scurgere și triumf, toți exaltă ideea unei „nevoi orgastice“, metaforă organicistă a dependenței ireversibile și ierarhice a unei părți față de un centru.

---

³ Zwang, *Le sexe de la femme* (Sexul femeii), Ed. J.-J. Pauvert, p. 212.